

Sygn. akt: I C 1480/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w Krośnie

sprawy z powództwa **W. P.**

przeciwko (...) **S.A. w Ł.**

o zapłatę

I. **zasądza** od strony pozwanej (...) **S.A.**

w Ł. na rzecz powoda **W. P., PESEL (...)**, tytułem zadośćuczynienia **kwotę 9.200,00 zł (dziewięć tysięcy dwieście złotych)**

z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- **7.200,00 zł** (siedem tysięcy dwieście złotych) od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty,

- **2.000,00 zł** (dwa tysiące złotych) od dnia 5 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. **umarza** postępowanie w zakresie zasądzenia kwoty 70,00 zł (siedemdziesiąt złotych) – co do której kwoty powództwo zostało cofnięte za zgodą strony pozwanej,

III. **nakazuje** ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 328,21 zł (trzysta dwadzieścia osiem złotych 21/100) stanowiącą sumę kwoty 100,00 zł (sto złotych) – od rozszerzonego żądania pozwu i kwoty 228,81 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych 81/100) – tytułem brakującej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych,

IV. **zasądza** od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.477,00 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1480/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 24 października 2016 r.

Powód W. P. wystąpił z pozwem w dniu 22 sierpnia 2014 r. przeciwko (...) S.A. w Ł. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 7.200,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 70,00 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

21 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, że w dniu 26 stycznia 2014 r.

w K. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego pojazd, którego był pasażerem wpadł w poślizg i uderzył w słup energetyczny. Pojazd sprawcy zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W procesie likwidacji została mu wypłacona kwota 800,00 złotych tytułem zadośćuczynienia, która jego zdaniem jest zaniżona, ponieważ skutkiem wyżej wymienionego zdarzenia drogowego było skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa, co wiązało się z koniecznością poddania się przez powoda leczeniu specjalistycznemu i rehabilitacji.

Nakazem zapłaty z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt I Nc 1344/14 wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Krośnie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi łączną kwotę 7.270,00 złotych oraz koszty postępowania w kwocie 1.208,00 złotych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 15 października 2014 r. (data wpływu 20 października 2014 r.) strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwane Towarzystwo przyznało, że pojazd sprawcy zdarzenia drogowego był objęty ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej u pozwanego i w związku z tym prowadzone było postępowanie likwidacyjne. Nadto wskazano, że strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady, wskazując równocześnie, wypłacona powodowi kwota tytułem zadośćuczynienia (800,00 złotych) jest odpowiednia i uwzględnia rozmiar krzywdy, okres czasu naruszenia prawidłowego funkcjonowania narządów, stopień natężenia cierpień fizycznych i psychicznych oraz ich długotrwałość, nasilenie bólu, wiek powoda, zmniejszenie perspektyw życiowych, poniesiony uszczerbek na zdrowiu, stan ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej, jak również stosunki majątkowe społeczeństwa. Stanowi zatem pełną i realną rekompensatę wyrządzonej powodowi krzywdy (k.124-125).

Na rozprawie dnia 26 stycznia 2015 r. (k. 160v) powód cofnął żądanie zasądzenia kwoty 70,00 złotych. Strona pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie powyższego żądania (k. 244).

Pismem z dnia 17 grudnia 2015 r. (data wpływu 30 grudnia 2015 r.) powód zmodyfikował żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanego tytułem zadośćuczynienia kwoty 9.200,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami: dla kwoty 7.200,00 złotych liczonymi od dnia 29 marca 2014 r. do dnia zapłaty, a dla kwoty 2.000,00 złotych od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty.

Modyfikację tę powód motywował wynikami opinii biegłego z zakresu laryngologii, z której wynikał długotrwały uszczerbek na zdrowiu na poziomie 5% (k. 210-211).

Strona pozwana w piśmie z dnia 5 stycznia 2016 r. (data wpływu 11 stycznia 2016 r.) ustosunkowała się do rozszerzenia zakresu powództwa, wnosząc o jego oddalenie. Podniosła, że od momentu wniesienia pozwu nie doszło ani do zwiększenia się krzywdy powoda, ani też do zwiększenia zakresu obrażeń, a jedynie do procentowego ustalenia uszczerbku na zdrowiu, który stanowi jedynie funkcję pomocniczą przy określeniu odpowiedniej kwoty zadośćuczynienia (k. 216).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2014 r. w K., kierujący samochodem ciężarowym marki D. C. o numerze rejestracyjnym (...) nie udzielił pierwszeństwa powodowi, kierującemu samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który został zmuszony do gwałtownej zmiany toru jazdy, w wyniku czego wpadł w poślizg i uderzył w słup energetyczny (dowód: zaświadczenie z dnia 18 lutego 2014r. – k. 40). Pojazd sprawcy zdarzenia drogowego był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w Ł. (okoliczność bezsporna).

Na skutek przedmiotowego zdarzenia drogowego powód doznał powierzchownego urazu głowy i urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. Od tego czasu uskarżał się na szумы uszne, ból okolicy barku oraz drętwienie palców IV – V obu rąk, które są krótkotrwale występują po nocy.

W dniu 28 stycznia 2014 r. powód zgłosił się na (...) w K., gdzie wykonano badanie głowy i kręgosłupa szyjnego metodą tomografii komputerowej, zalecono leczenie w Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej, a na dalszym etapie leczenie lekarz POZ, z powodu zgłaszanych szumów usznych, skierował powoda do Poradni Laryngologicznej.

Na skutek doznanego w czasie zdarzenia urazu doszło do uszkodzenia centralnego systemu nerwowego oraz nerwów czaszkowych. Komórki zmysłowe ucha wewnętrznego prawego, jako wrażliwe na tego typu zmiany spowodowały niedosłuch i szумы uszne. Uszkodzenie jest trwałe, nie poddaje się leczeniu, może szybciej nasilać się z wiekiem niż w uchu lewym, stwarza dyskomfort w życiu codziennym, powoduje ograniczenia w życiu społecznym pod postacią ograniczenia słyszenia kierunkowego oraz do ograniczenia co do pracy w hałasie.

Powód odbył rehabilitację, w procesie rekonwalescencji wykorzystywał kołnierz ortopedyczny. Przez 4-y miesiące korzystał ze zwolnienia lekarskiego, przyjmował leki przeciwbólowe, miał i nadal ma problemy ze snem, nie jest już aktywny fizycznie, jak przed zdarzeniem. Występują u niego zaburzenia lękowe związane z prowadzeniem samochodu. Bezpośrednio po zdarzeniu przez około 2-a miesiące nie prowadził działalności gospodarczej, zatrudnił osobę, która go zastąpiła.

Przed zdarzeniem powód był osobą aktywną fizycznie (dowód: zeznania powoda – k. 243v-244, wyjaśnienia powoda – k. 158v-159, zeznania świadka B. P. – k. 160, opinie lekarskie: biegłego z zakresu neurologii – k. 168-169, specjalisty otolaryngologa – k. 184, ortopedy traumatologa – k. 219-220).

Pismem z dnia 19 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia szkody pozwanym Towarzystwie. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, na mocy decyzji z dnia 25 lutego 2014 r., przyznano powodowi tytułem świadczenia na szkodę osobową kwotę 800,00 złotych, a decyzją z dnia 15 października 2014 r., kwotę 70,00 złotych (dowód: zgłoszenie szkody – k. 38-39, decyzja wypłaty odszkodowania 800,00 złotych i 70,00 złotych w aktach szkody nr 4/030705/2014).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowód z przesłuchania powoda, zeznania świadka, opinie biegłych oraz dowody z dokumentów.

Odnosnie dokumentów prywatnych przedstawionych przez powoda, to należy stwierdzić, że strona pozwana ich nie kwestionowała, nadto nie było podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Jako równie wiarygodne zostały ocenione, sporządzone w toku postępowania, opinie biegłych z zakresu laryngologii, ortopedii i neurologii. Są one w swej treści jasne, pełne, zawierają odpowiedzi na zadane pytania, a nadto żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, jego wyjaśnieniom – złożonym na pierwszej rozprawie. Pozostają one w logicznym i bezpośrednim związku z zeznaniami świadka B. P. (2).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie kwestia sporna to zakres następstw spowodowanych wypadkiem drogowym, w którym powód brał udział oraz dolegliwości fizycznych i psychicznych, będących jego skutkiem, a to w konsekwencji przekłada się na wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi.

Strona pozwana przyznała, iż jest odpowiedzialna za następstwa przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., a zatem w razie uszkodzenia ciała oraz wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że sprawcę wypadku wiązała z pozwanym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, stąd pozwany był legitymowany biernie w niniejszym procesie zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 Nr 124 poz. 1152).

W myśl tego przepisu poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 445 § 1 k.c. kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość zależy od sądowej oceny okoliczności danej sprawy i nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (wyrok SN z 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, LEX 243923; wyrok SN z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, LEX 51452). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy należy wziąć pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, zakres (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopień ich uciążliwości, a także stopień winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923). Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego, powszechnie jednak przyjmuje się, że podstawowym kryterium stosowanym przez Sąd orzekający winien być cel omawianej instytucji. Celem zadośćuczynienia jest zatem wyłącznie złagodzenie doznanej krzywdy. Sąd podziela wielokrotnie powoływany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Nadto wskazać należy, że zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia trafnie łączy wysokość zadośćuczynienia z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, bowiem zarówno ocena, czy jest ono realne, jak i czy nie jest nadmierne, a więc czy jest odpowiednie, pozostawać musi w związku z poziomem życia. Jednakże zasadniczą kwestią jest rozmiar szkody niemajątkowej. Innymi słowy poziom stopy życiowej społeczeństwa może rzutować na wysokość zadośćuczynienia jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej, natomiast decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy (wyrok SA Poznań z dnia 20.03.2013 r., I ACa 31/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy przede wszystkim odnieść się do trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, który został oszacowany w sporządzonych dla potrzeb postępowania opiniach biegłych.

Biegły otolaryngolog ocenił trwały uszczerbek na zdrowiu na 5%, natomiast biegły ortopeda – traumatolog ocenił ten uszczerbek na 3%. Łącznie długotrwały uszczerbek na zdrowiu został oceniony na poziomie 8% i już z tego względu wysokość zadośćuczynienia winna być podwyższona w stosunku do wypłaconej przez stronę pozwaną w postępowaniu przesądowym.

Nie budzą wątpliwości Sądu okoliczności stanu zdrowia powoda zaistniałe po wypadku. W wyniku zdarzenia powód poniósł obrażenia, które wymagały leczenia w poradniach specjalistycznych, odbywania rehabilitacji. Dodatkowo pojawiły się problemy ze snem, prowadzeniem samochodu, a całe zdarzenie wpłynęło ogólnie na złe samopoczucie fizyczne i psychiczne.

W związku z tym, Sąd uznał, iż kwotą odpowiednią dla zrekompensowania krzywdy powoda będzie kwota 10.070,00 złotych, jednakże wobec uprzedniej wypłaty łącznej kwoty 870,00 złotych (fakt bezsporny) na rzecz powoda zasądzono zadośćuczynienie w wysokości 9.200,00 złotych.

Ustosunkowując się do kwestii należnych odsetek, jako podstawę wskazać należy art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności oraz art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Odsetki ustawowe spełniają funkcję przede wszystkim odszkodowawczą, rekompensując na uproszczonych zasadach uszczerbek majątkowy doznany przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

W niniejszej sprawie zasądzono odsetki od kwoty pierwotnego żądania, a więc 7.200,00 złotych od dnia 29 marca 2014 r., tj. po upływie 30 dni od dnia złożenia przez powoda zawiadomienia o szkodzie, natomiast co do kwoty 2.000,00 złotych od dnia 5 stycznia 2016 r., tj. od dnia, w którym pozwany ustosunkował się do pisma zawierającego rozszerzenie żądania pozwu. Jest to pewna data, w której pozwany wiedział o rozszerzeniu powództwa.

Orzekając o kosztach Sąd oparł się na treści art. 98 § 1 k.p.c. Powód uległ tylko w nieznacznej części (w stosunku do 70,00 złotych) i w tej części powództwo zostało umorzone na skutek cofnięcia pozwu (pkt II wyroku).

W pkt III Sąd nakazał pobrać od strony przegrywającej na rzecz Skarbu państwa Łączną kwotę 328,21 złotych, na którą składa się brakująca część opłaty od pozwu (od rozszerzonego żądania) oraz brakująca część kwoty należnej tytułem wynagrodzenia biegłych.

W pkt IV Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę należną powodowi tytułem kosztów procesu (koszty zastępstwa procesowego oraz poniesione przez powoda koszty tytułem zaliczki na biegłego).

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

(...)